

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film, predstavlja:

IGRATI

REALIZEM # FUTURIZEM # LUDIZEM

Težko je razumeti ta najin odnos, zapleten je, od njega se ne moreš spočiti.

Če hočem ohraniti svoj ponos, se bom od mladega mesa morala ločiti.

NEŽA BEDENE & NEŽA SAJE, 3 .F

Tema letošnje uprizoritve tretjih letnikov SVŠGUGL, smer gledališče in film, na oder prinaša različne procese, metode in načine gledanja mnogoterih vrhunskih tekstov sodobne svetovne in slovenske dramatike, ki prečijo realizem, futurizem in ludizem. Kakor je pomembno ustvarjati vloge in kontekste, je pomembno gledati ne samo zgodbo, ampak tudi nianse, odnose, prehode, igro. Se preizkušati in trenirati v različnih gradnikih odrske govorice, čemur so se letos posvetili dijaki in dijakinje, ki so post festum reflektivno poustvarili tudi lastne zapise. Preko študij primera, futurističnih sintez, ščepcev realizma do Jesihovega ludizma. Priti. Videti: Igrati (se). AK

Mentorstvo: Barbara Krajnc Avdić, Mojca Dimec, Andrej Jus, Primož Ekart

Glasbeni mentorji: Matjaž Predanič, Miljana Sgerm, Katarina Virant Iršič

Avtorstvo skladb in oblikovanje zvoka: Matjaž Predanič

Svetovanje pri kostumografiji: Nataša Recer

Oblikovanje svetlobe: Andrej Hajdinjak

Snemanje: Vid Merlak in dijaki

Tehnična podpora: Marko Levičnik

Gledališki list: Andrej Jus, Andreja Kopač

Fotografije: Eva Brvar, Rosana Klobučar Javornik, Tjaša Pegan

Oblikovanje: Tanja Radež

Zahvala: Petri Vignjevič Kovjanić, Maji Delak in vsem mentoricam in mentorjem

Produkcija: SVŠGUGL, ravnatelj Alojz Pluško

UPRIZARJAJO DIJAKINJE IN DIJAKI

3. F IN 3. G LETNIKA UMETNIŠKE GIMNAZIJE,

SMER GLEDALIŠČE IN FILM

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER PGC, KARDELJEVA PLOŠČAD 28 A, LJUBLJANA

PREMIERA: PETEK, 18. JUNIJA OB 19.00

IGRATI # SCENOSLED

----- SKLOP I -----

REALIZEM IN ŠTUDIJA PRIMERA 2

Mentorica: Barbara Krajnc Avdić

Nastopajo: Lovro Levačič, Petra Lutman, Tjaša Pegan, Ana Praznik, Tara Protner, Lara Ramovž, Neža Saje, Katka Slosar, Dejan Stankovič, Zara Šraj, Saša Trček, Ivan Vastl, Maruša Voglar, Maša Vujišič, Filip Žunić

Teksti: Henrik Ibsen: *Nora ali hiša lutk*, Federico Garcia Lorca *Dom Bernarde Alba*, Edward Albee: *Kdo se boji Wirginije Woolf*, Edward Albee, Sarah Kane: *Psihoza 4.48*, Draga Potočnjak: *Za naše mlade dame*, Simona Hamer: *Tik - tak*

FUTURISTIČNE SINTEZE

Mentorica: Mojca Dimec

Nastopajo: Tibor Anželj, Neža Bedene, Ema Hozjan, Iza Lesjak, Lovro Levačič, Petra Lutman, Taša Mihelčič, Gal Mirnik, Ana Praznik, Zara Šraj, Saša Trček, Luka Žerdin, Filip Žunić

Teksti: Arnaldo Gina, Bruno Corra: *Menjavanje značaja*, Paolo Buzzzi: *Ostra bolečina*, R. Chiti: *Konstrukcije (mešanje dejanj)*, Bruno Corra, Emilio Settimelli: *Sivo + Rdeče + Vijolično + Oranžno*. (Vir: Dramatikon 4. Lj.: ŠZ, 2003)

----- SKLOP II -----

REALIZEM IN ŠČEPEC LUDIZMA

Mentor: Andrej Jus

Nastopajo: Tibor Anželj, Neža Bedene, Enja Grad, Nia Gregel, Ema Hozjan, Tamara Jovanović, Taša Mihelčič, Maj Deu Marinšek, Klara Gantar, Rosana Klobučar Javornik, Živa Senica, Laura Svetina, Blažka Šifrar, Karin Žerjal

Teksti: Henrik Ibsen: *Nora ali hiša lutk*, Tennessee Williams: *Tramvaj Poželenje*, Sarah Kane: *Fedrina ljubezen*, Sarah Kane: *Psihoza 4.48*, David Alan Mamet: *Seksualne perverzije v Chicagu*, Milan Jesih: *Triko*

----- SKLOP III -----

TRIKO-IZBRANI PRIZORI, DEGUSTACIJSKI MENI

Mentor: Primož Ekart

Nastopajo: Iza Lesjak, Gal Mirnik, Gaja Pavlič, Luka Žerdin, Neja Baša, Eva Brvar, Nace Korošec, Aja Markovič, Alja Mavec Krovinović, Žak Može, Nika Ožbolt, Ema Švalj
Tekst: Milan Jesih: *Triko*

Komad 1: SUPER FERDINAND

Uglasbil: Matjaž Predanič

Nastopajo, 3. F: Iza Lesjak (klaviature, vokal), Ana Praznik (bas kitara), Filip Žunić (vokal), Gaja Pavlič (vokal), Neža Saje (vokal), Luka Žerdin (vokal), Taša Mihelčič (vokal), Saša Trček (vokal) /
3. G: Eva Brvar (klaviature), Klara Gantar (bobni), Blažka Šifrar (električna kitara), Ema Švalj (električna kitara), Maruša Freya Voglar (vokal), Neja Baša (vokal), Nika Ožbolt (vokal), Katka Franja Slosar (vokal)

Glasbeni mentorji: Matjaž Predanič, Miljana Sgerm, Katarina Virant Iršič

Komad 2: SRCE MI POLJE V PRSIH

Uglasbil: Matjaž Predanič

Nastopajo, 3. F: Tibor Anželj (bobni, tamburin), Nia Gregel (harmonika), Iza Lesjak (kitara), Filip Žunić (vokal), Gaja Pavlič (vokal), Neža Saje (vokal), Luka Žerdin (vokal), Enja Grad (palčke), Ema Hozjan (melodika), Lara Ramovž (kitara), Dejan Stankovič (palčke), Taša Mihelčič (vokal), Saša Trček (klavir) / **3. G:** Eva Brvar (bas kitara), Klara Gantar (bobni), Blažka Šifrar (električna kitara), Ema Švalj (električna kitara), Maruša Freya Voglar (vokal), Neja Baša (vokal), Nika Ožbolt (vokal), Katka Franja Slosar (vokal), Karin Žerjal (flavta)

Glasbeni mentorji: Matjaž Predanič, Miljana Sgerm, Katarina Virant Iršič

IGRATI # IZHODIŠČA # NAGOVORI

Drage ustvarjalke, ustvarjalci, drage gledalke gledalci, drage kolegice, kolegi, tudi letos nam je uspelo!

Iz vsega srca čestitam vsem vam, ki nastopate. Vam, ki imate privilegij biti občinstvo. Predvsem pa čestitam in se zahvaljujem svojim čudovitim kolegicam in kolegom, ki ste s svojo solidarnostjo, pozitivno energijo in neomajno vero v ustvarjalnost, vključujoč vse okoliščine, omogočili dijakinjam in dijakom izkušnjo predstave. Letos so bile stvaripredvsem drugačne. Zato so nas velikokrat begale, tudi strašile, a največkrat spravljalje v stres. Vendar, roko na srce, tudi kadar je vse »tako, kot mora biti«, smo večkrat zbegani, prestrašeni in v stresu. Zato se lahko samo veselimo, da se razvijamo in mojstrimo na področju ustvarjalnost, ne glede na kar koli. Kar je zares dragoceno, je odločitev iti naprej in pogum vstopiti v neznano.

Skozi ŠTUDIJO PRIMERA 2 smo se letos lotili realizma. Tu so se, v izbranih dramskih prizorih svetovne dramatike, tudi liki soočali s svojimi »osebnimi dramami«. Dijakinje in dijaki so igralsko zgradili/e vloge likov iz nekega drugega časa in prostora, skladno z njihovimi cilji, hotenji, namerami, taktikami in odnosi. Spoznavali so se z delovanjem človeške narave v danih okoliščinah in se preko spoznavanja drugega, naučili tudi nekaj o sebi.

Odlično ste opravili! Objem, Barbara

BARBARA KRAJNC AVDIĆ

V manifestu Futuristično sintetično gledališče (1915) so Marinetti in drugi zahtevali sintetično gledališče, kar se da kratko, v nekaj minut, v nekaj besed in v nekaj gibov strnjene brezštevilne situacije, čustva, misli, občutja, dejstva in simbole. Kot primer so vzpostavili nov gledališki žanr, futuristične sinteze. Futuristi so zahtevali tudi atehnično gledališče, saj se je neumno boriti za verjetnost, saj talent in genialnost z njo sploh nista povezana. Najbolj neumno pa se je odreči dinamičnemu skoku v praznino popolnega ustvarjanja, onkraj vseh raziskanih področij, v gledališče šoka, rekorda in telesne norosti. Tako futuristi.

Sinteze so bile za impro delavnico kot nalašč za hitre impro zoom akcije, saj niso daljše od treh minut. Za odrski prostor pa so bile večji izziv. Zahtevajo popolno dinamiko. V manifestu tudi piše, da popolno dinamiko dosežemo tako, da različni prostori in časi vdirajo drug v drugega. Torej, s kompenetracijo. Ideja kompenetracije ali vmesnega prediranja je tako veličastna, da če se je oprimmemo, lahko vsaj obljubi nove in še neznane uprizoritvene dosežke.

Impro kompenetrira igro in govor. Štiri sinteze predirajo šest dramskih del, nekatere od teh, najbrž kar vse, futuristi sploh niso poznali.

MOJCA DIMEC

Drage dijakinje in draga dijaka, zadnje leto dni mi je razkrilo, kako zelo je gledališče krhko.

Kako se lahko ogromen, stabilen, živahen, več kot 4000 tisoč let živeč organizem naenkrat razkadi kot megla – ko zmanjka fizičnega stika med nami. To je dovolj, da izgine. Ko ni več gledalca, ki bi gledal, kar želimo pripovedovati in ko ni mogoče biti skupaj s soustvarjalci v istem prostoru, potem gledališče umre. Njegov smisel in obstoj izgineta. Zato sem toliko bolj cenil vsako uro, ki smo jo preživeli skupaj v živo. Ker je naš stik začel vračati barve življenju in ker je naš stik spet začel oživljati gledališče. Ker je naš stik povečal smisel vseh nas.

V prazen prostor dvorane, ki mu rečem oder, ste spet naselili življenje: vstopati ste začeli v obsesivne Fedre, pogumne Nore, v karikirano trapaste jesihovske like, v pozerskega čikaškega frajerja, v osupljiv košček Tramvaja Poželenje in še kam. In z vsakim vašim ponavljanjem prizora, iskanjem ustrezne gestikulacije, z vsakim vživljanjem v lik, sem vas opazoval, kako greste vsakič dlje, kako se vsakič za ped globlje naselite v svojo vlogo in kako date vsakič več sebe v prizor. To je nekaj, kar je zelo lepo opazovati, saj gre za opazovanje kreacije, razvoja in rasti. Ker smo letos bili v živem stiku precej malo časa, je tokratna predstava skromnejša v smislu estetike, izdelane celovitosti in v podajanju zgodbe. A je bogata v tem, da ste vsi do zadnjega dali sebe v svoje like in si pustili, da odživite skozi njih košček njihovega življenja, ki so jih zapisali klasiki svetovne dramatike.

Vesel sem, da sem lahko bil skupaj z vami, ko smo spet oživljali in oživeli gledališče. Samo skupaj zmoremo. Zahvaljujem se vam in vam vsem čestitam!

ANDREJ JUS

Spoštovani in spoštovane!

TRIKO je dramsko besedilo, v katerem se avtor Milan Jesih z velikim užitkom poigrava tako kot s svojo lastno uporabo jezika v vsej njegovi raznovrstnosti, večpomenskosti in sočnosti, kar tvori slasten jesihovski jezikovni univerzum kot z nizanem in prepletanjem dinamičnih situacij, ki jih tematsko povezuje trikotnik. V tem primeru trikotnik ljubezenske, erotične narave, ki ga tvorijo in spet razdirajo protagonistke in protagonisti te lucidne in ludistične komedije različnih žanrov in oblik..

Dijakinje in dijaki so se v uprizoritvi z veliko mero užitka spustili v triangulacijo odnosov, zapletov, zamenjav in razpletov in jih skozi oblikovanje najrazličnejših likov pripeljali do glasbeno spektakelskega vrhunca.

PRIMOŽ EKART

IGRATI # RE/FLEK/SIJE IGRALCEV

DNEVNIK NORE (Henrik Ibsen: Nora)

Zaloputnem z vrati in odvihram v noč. Jokam. Ne razumem, zakaj jokam. Kar delam je namreč tisto, kar vem, da moram narediti, a vseeno jokam, ne morem se ustaviti. Vsak korak je tako težek, a hkrati tako lahkoten. Vem, da delam prav. *Mar delam prav?* Nič me ne drži nazaj. *Me kaj drži nazaj?* Tako težko je. Leta štrikarij, manipulacij, trpljenja, zatiranja ... Nočem nazaj, a iti naprej – zdi se skoraj nemogoče. Ampak moram vztrajati. Moram se premagati. Moram nadaljevati. Moram zato, ker zmorem. To je šele začetek.

KLARA GANTAR, 3. G

DNEVNIŠKI ZAPISI # DNEVNIŠKA MONOLOGA

FEDRA (Sarah Kane: Fedrina ljubezen)

Danes sem ga videla, v knjižnici je bil, čutila sem ga, čutim ga, tudi zdaj je tam, kdo ve, kaj počne. Ampak izgledal je tako sam, jaz, jaz sem tudi sama. In on je vedno tam, vedno. Jaz ga čutim, jaz ne morem več, ne morem skrivati tega, jaz si ga želim. Samo videti ga hočem, hočem njega, njega celega, samega. In boli, res svinjsko boli, ker ... jaz, moje srce ... ne morem več. Jaz ne morem več tega skrivati, jaz si ga želim. Povedati moram, povedati nekemu, ker drugače se bom razpočila. Strofe, ona bo zagotovo razumela. Jutri, jutri ji povem in potem bo bolje, ona bo razumela, saj ga vendar pozna. Ona bo gotovo razumela, bo, saj naju pozna. Ona bo razumela, bo!

STELA (Tennessee Williams: Tramvaj Poželenje)

Belle Reva ni več. Ni več naš, vse je izgubila, vse, vse je pognala. Vse! In za vse je okrivila mene, vse očita meni. Jaz, sprejela sem jo v svoj dom in zdaj mi pove, da je pognala domačijo. Prišla je samo in izključno za to. Ja, jaz ... šla sem, odšla sem, z razlogom sem zapustila Belle Reve. Očita mi, ker sem odšla drugam s človekom, ki me ljubi, ki ga jaz ljubim. Ljubezni ne moraš očitati nikomur, četudi zaradi nje zapusti vse. Kdo misli, da je? Blanche, tudi ona bi lahko šla, mrtvi nikogar ne držijo na mestu, ne zamerijo. Živi pa!

BLAŽKA ŠIFRAR, 3. G

12. maj 2021: KAOS! (Milan Jesih: Triko)

Uf, kakšen dan! Veš, ko sem ti včeraj pravila, da grem k tistemu novemu, svežemu skladatelju Rihardu. No, izkazalo se je, da sem se po nesreči za ta isti dan zmenila še z Ernestom (tistim, katerega dela so bila igrana na Dunaju!). Oh, kako sem se lahko tako zaštrikala?! Že sem želela predstaviti Riharda, a sem se spomnila, koliko pisem mi je revček napisal, zato sem se odločila, da se oglasim pri njemu. Skrivnostni Ernest bo moral pač malce počakati. Kakor koli, ko sem prišla tja, sem bila čisto brez besed.

Človek je bil brez pohišva! Vstopila sem v stanovanje, v katerem je bil en sam klavir. Seveda sem svoje občutke zadržala zase, saj se bosta njegov trud in genialnost kmalu obnesla in potem se bova skupaj sprehajala po najbolj uglednih operah po svetu. Vsaj to sem domnevala! Rekel mi je, da je napisal skladbo posvečeno njegovi muzi (meni, hihhi), a ko sem jo želela prebrati, je bil papir prazen! V njegovem polomu pa sem videla priložnost zase in za Ernesta. Vem, vem, malce zlobno, a moški si navsezadnje zaslužijo le eno priložnost. No, skratka, slabo sem se odzvala na njegov prazen list in čim hitreje poskušala oditi. K sreči je bil Ernest še vedno za najin zmenek, zato sem skočila v taksi, preostanek noči pa bom zadržala zase.

ALJA MAVEC KROVINOVIČ, 3. G

DNEVNIK TORVALDA HELMERJA (Henrik Ibsen: Nora)

Sobota, 14. 5.

Nori se je strgalo. Ne morem verjeti. Ne morem verjeti. Kaj sem storil? Kaj sem zagrešil, da sem si to zaslužil? Moja žena je! Nima pravice tega narediti! Kdo ji je take neumnosti ubil v glavo? Saj je bilo vse v redu! Vse je bilo super? Nikoli ni črhnila besedice ... jasno, kdaj sva se sporekla, vendar to je ja normalno v zakonu? Ob trenutkih je bila jezna, kdaj zapenjala za nepomembne reči in sem ji lepo razložil, zakaj ne misli prav in stvar je bila rešena! Starejši sem od nje, pa saj ja ve, da sem bolj izkušen in pametnejši in jaz bolje vem, kaj je dobro zanjo. Naivna in zmedena pa lepega dne spakira stvari in gre. To je to. Spakira in gre. Pustila me je samega. In pustila svoje otroke. Kako naj hodim v podjetje? Slej ko prej se bo izvedelo ... Zakaj sem ji pustil oditi? Lahko bi ji samo zaprl vrata! Saj se ne bo znašla v svetu, brez mene!

Ne razumem. Dal sem ji vse. Zgradil sem prečudovito vilo, za bazen ji še prositi ni bilo treba. Peljal sem jo na vse pomembne prireditve in večerje. Kakšna potovanja nama plačam, kakšna potovanja! Vse obleke, vse knjige ... česa ji vendar nisem privoščil? Nora ... vsaj ... nasmeh.

Kdaj bom spet videl tvoj nasmeh? Včasih te res ne razumem in vem, da si še mlada in zmedena. Vem, da nimaš dovolj pameti, da bi razumela svet okoli sebe, pa saj imaš mene za to!

Včasih, ko me pogledaš ... se počutim ranljivega. Pa se nikoli ne počutim tako. Prosim, pridi nazaj. Objemi me. Pridi nazaj, pa bo vse v redu.

Nedelja, 15. 5.

Nora, vrni se, ničesar ne razumem.

ENJA GRAD, 3. F

PSIHOZA: ONA SAMA S SEBOJ, O SEBI... (Sarah Kane: Psihoza 4.48)

Zakaj skrivaš svojo roko?

Ker nočem, da ljudje vedo resnico. Ljudje so kruti.

Se jo tudi sama bojiš pogledati? Zakaj?

Ne, jaz sem mnenja, da to ni nič bolnega. Bojim se da bi mojo roko videli drugi ljudje. Potem, ko bi izvedeli, bi sledilo preveč podvprašanj, kot so, ali je zagnojeno ali pa, zakaj si si porezala roko. Nihče pa ne bi razumel. Nekateri bi mislili, da to delam, ker mi primanjkuje pozornosti. Nekateri pa bi bili gotovo mnenja, da rabim pomoč.

Te pa več kot očitno ne potrebujem.

Misliš, da ti je rezanje sprostil napetost?

Res neumno vprašanje. Ni mi jasno, kje ste prebrali to dejstvo, ampak rezanje ne sprosti nobene napetosti.

Kaj je razlog za to tvoje dejanje?

Kdo bi vedel? Mogoče zaradi pritiskov glede službe in prijateljskih odnosov. Morda zaradi družinskih problemov. Mogoče je tudi, da sem to storila, ker sem popolnoma nezadovoljna sama s seboj. Mogoče pa sem to storila, da bi končno prvič občutila nekaj. Ker ko nekaj resnično občutiš, je to najbolj genialen občutek na tem svetu. Itak ne bi razumeli ...

Zakaj si ne priznaš, da si bolna?

Ker nisem.

TAMARA JOVANOVIĆ & EMA HOZJAN, 3. F

STOL OB STENO (Sarah Kane: Psihoza 4.48)

Bum. Pow.
PEJT STRAN!
auč. FAK! dej SPIZDI!
Stol pod mano. TRESK!
Stol na kljuki zamaščeni. TRESK!
Stol pade. Jaz o b s t o j i m!
V zraku ... K oblaku ...
Genialen je občutek.

MARUŠA F. VOGLAR, 3. G

SEDMI PRIZOR: POGREB (Milan Jesih: Triko)

ŠOKANTNO! VSTAL SKRSTE IN JO ZASAČIL!

Starejša gospa Anita je poskrbela za pravo dramo med pogrebom svojega moža Franca. Takoj, ko je »zaspak«, si je dala duška in to kar v mrliški vežici. Franc, pokojni mož, je zaigral svojo smrt, rad bi se dokončno prepričal, ali ga njegova žena vara. »To sem sumil že šestinštirideset let in to se mi je zdela edina rešitev, da izvem resnico in ju ponižam«, je povedal za naš portal. Poleg vsega je bil možki, s katerim ga je prevarala, njegov najboljši prijatelj Erik, ki pa ni želel dati izjave. Anita ali po Francovo »candra«, je že prvi trenutek po moževi smrti izkoristila svojo osamljenost in se popolnoma predala drugemu. »Franc ni bil moja ljubezen, vedno sem si želela več akcije, ki pa je nikoli ni bilo. Ne morem verjeti, da je naredil kaj takega«, je povedala Anita. Pa je res on tisti, ki je naredil napako? Anita meni, da je bilo njegovo početje nenormalno in noro. Priznala je, da se je počutila ponižano in jezno. »Zmotil naju je ravno sredi vrhunca najinega izkazovanje ljubezni! Lahko bi vsaj še malo počakal«, pravi Anita in nadaljuje: »Mislila sem, da je mrtev in da končno lahko počnem kar hočem, potem pa takšna norišnica. Oprostite, ampak meni se to zdi bolno!« Anita in Franc se še danes ne pogovarjata in rešujeta spore po sodiščih. Živita vsak zase. Franc še komaj na nogah, Anita pa pravi, da še vedno skoči do sosedovega Erika, kjer se rada pozabava. Kaj pa vi mislite? Kdo je tukaj nor?

Za portal Triko d. o. o.,

NIKA OŽBOLT, 3. G.

LJUBEZENSKO PISMO (Federico Garcia Lorca: Dom Bernarde Alba)

Preljubi Pepe, sedim in zrem v mesec.
Sanjam o tem, kako bi sredi noči stekla na travnik. Na tisti velik travnik, kjer raste visok hrast in cveti pisano cvetje. V tihi noči bi se slišal le najin smeh in hitre korake. Oba, polna vdane ljubezni bi se zlegla pod hrast. Močno bi se privila drug k drugemu in ti bi me poljubil na čelo, pa na ustnice in po celem životu. Luna in zvezde bi svetile na najini telesih, ki bi se zlili v eno. S svojimi dlanmi in ustnicami bi potoval po meni. O ničemer drugem ne bi razmišljala, kot zgolj o užitku, ki ga delim s teboj. Okoli naju bi bil spokojni mir, v nama pa bi divjal žareči ogenj. Takrat bi vsak trenutek živela, kot da je poslednji. Ljubila in ljubila bi se; vso dolgo noč. Dokler zvezde ne bi začele ugašati; dokler se ne bi barva neba osvetlila. Težko bi se odtrgala drug od drugega, a bi vedela, da se bova še srečala. Da bova še pritekla pod hrast in se ljubila. Tako sanjarim. O noči, ki ne bo nikoli prišla. O ljubezni, ki ne bo nikoli združena. O tebi, ki me nikdar ne boš poljubil.

Tvoja za vedno,
Martirio

KATKA F. SLOSAR, 3.G

TRIKO POEZIJA - PRIZOR POLIGAMIJA (Milan Jesih: Triko)

Je vonj mamljiv, me že mika, a gotovo se tudi moj mož nje dotika.
Je mlada, lepa, in nagajiva? Mu je v vsem ustrežljiva?
Ga iščem, tavam, je četica za mano, ko bi vedel za moj bes, spizd** bi v neznano.
Sem že pred vrati, ne bom več čakala, ne bo me več varal, nisem budala.
Je na njej, jo je že naskočil? Sta že dolgo tu, ga je tud namočil
Me vodi bes, Res sem jezna, Me mika, da bi mulo nekam stresla.
A kljub vsemu, jo bo treba sprejeti, saj se še en bo pridružil njegovi četi.

NEJA BAŠA, 3. G

ŽIVLJENJE, TAKŠNO ALI DRUGAČNO (Henrik Ibsen: Nora)

Pogovor Nore in Honey

NORA : Oh, ti moški!
HONEY: Sploh mi ne govori, moj Nick se niti zase ne zna postaviti.
NORA : Pa daj no Honey, bolje da ga imaš ovitega okoli mezinca, kakor pa, da ti niti iz hiše ne pusti.
HONEY : Pa, a je res tako hudo? Meni se je zdel Torvald prav prijeten.
NORA (*se sarkastično zasmehi*) : Zadnjič sem šla na tržnico po hruške, oblečena v krilo, ki je komaj dosegalo moje gležnje in doma sem presedela dvourno predavanje, kako to ni v skladu z ženskim bontonom.
HONEY : Če bi vsaj Nick meni posvečal toliko pozornosti.
NORA : Pa sej je čisto nor na tebe.
HONEY : Ah, če bi bilo po njegovo, bi se prej z mikroorganizmi poročil, kakor pa z mano.
NORA: Torej rožice so njegova stvar.
HONEY (*zamahne z roko in želi prikriti smeh*): Kako so otroci?
NORA : Vzgajam jih v goreče feministe.
HONEY : A niso ostali pri Torvaldu?
NORA : So, vendar jih skozi pisma učim.
HONEY : Če bi jaz imela otroke, jih ne bi nikoli zapustila.
NORA : Torej tisti splav ni bil načrtovan.
HONEY (*jezna*) : Kot da ti nikoli nisi bila mlada in neumna. Ne poznaš me niti moje zgodbe.
NORA: Poznam te dovolj dobro, da vem, da v torbici skrivaš dve 50-mililitrski vodki.
HONEY : Raje pojdi nekemu drugemu pamet solit. Nekomu, ki dejansko verjame v tvoje nesmiselne ideje o ženski samostojnosti.
NORA : Vsaj srečna sem.
HONEY : Raje grem, preden se ta pogovor spremeni v nekaj neolikanega.
NORA : Ostani sladka, Honey!

PETRA LUTMAN & TARA PROTNER, 3. F

(NE)USLIŠANA LJUBEZEN

F.E.D.E.R.I.C.O

Vročekrvni temperament mi teče po žilah,
zatrta čustva izlivam na nepopisan list papirja.
Odtujeni in osamljeni trenutki se spreobrnejo
v še tleče upanje, kajti On je moj edini zakaj.

Prazna dvorana napolnjena
s praznino mojih besed.
On, ki vsak trenutek stoji
pred menoj, a je le iluzija.
Nepriznavanje Njega s strani tistih,
ki jih brezpogojno ljubim.

A.D.E.L.A.

Vročekrvni temperament mi teče po žilah,
Zatrta čustva izlivam belim stenam svoje sobe,
gorečo mladost doživljam vsako sekundo,
kajti On je moj edini zakaj!

Jutri si bom nadela svojo zeleno obleko in
se sprehodila po mračnih ter zahrbtnih ulicah tega mesta!
Iz mene bruha nasičena spolna energija,
z vsakim dihom napetost le še narašča
in On je tisti, ki si me lahko privošči!

Težko je razumeti ta najin odnos,
zapleten je, od njega se ne moreš spočiti.
Če hočem ohraniti svoj ponos,
se bom od mladega mesa morala ločiti.

NEŽA BEDENE & NEŽA SAJE, 3. F

VŠEČ SEM / SVA / SI TI / SI / MI (Zapiski ob procesu)

Všeč, všeč mi je
tvoja silovitost
tvoja pikrost
nekaj v zvenu tvojega glasu
način
malo preblizu si
všeč, všeč si mi
všeč, všeč ti je
ko čustveno se odzovem
vidiš, a vidi se mi
kdaj
všeč ti je, ko opazujem
všeč, všeč sem ti
ko sem
všeč si mi, ko si
všeč, všeč sva si
ko skupaj malo toneva
pa saj nikomur ne škodiva
všeč, všeč sva si
ko duša duše se dotakne
a to je vse
kar se zgodi
khm khm khm
a to je vse
kar se zgodi.

IZA LESJAK, 3. F

KO SI TELO TELO ŽELI

telo	telo
lepo si	počiva
moje	prekrito z jabolki
čvrsto	rdeče
uporabi	jé
ne spustí	pojé
telo	zardí
kaj če si telo telo želi	in si prilasti
gre sámó	telo
in ko obleži	kaj če si telo telo želi
se zavem	telo si telo želo
kaj naredilo je telo	pa kaj če si telo telo želi
ko si telo telo želi	tudi voda teče
telo	roža raste
lepo si	telo
njegovo	pade vanjo
oči iščejo nevidno	jo poljubi
telo čuti vidno	da ne oveni
telo	telo

kaj če si telo telo želi
brez razuma
čemu razum
čutiti
v ritmu
telo

IZA LESJAK, 3. F

PRIČAKOVANJE

Sam stoji tam stol pred okni,
tam sameva v svetli sobi.
Tam ob steni še klavir,
a v zraku čuti se nemir.

Poet prestopa se ter hodi gor in dol,
čaka muzo, da ji pokloni *sonetino* svojo v dar.
Se preseda, stol obrača, ura teče, vse ga bega,
ko v prostor stopi dama mlada, ki lepota ji obraz krasi.

LUKA ŽERDIN, 3. F

Ura je štiri popoldne. Sedim na avtobusu
in živčno pogledujem malo na cesto in malo na nitro
preminjajoče se številke na mojem telefonu. Razmišljam, če
mam torbo za na trening pripravljeno in kaj vse sem pozabila. Auto-
as končno uotavi na moji postaji in dobesedno sprintam domov. Mami
ne že čaka v avtu in kmalu naj pohitim. Zagrabim torbo in skočim v avto.
hodi dlje in že se peljua proti športnemu parku, kjer naj bi danes delujeta odig-
nala prijateljsko tekmo z drugim klubom. Prispem na parkirišče in živčno št
paraste. Zanimam se ji za prevoz in stečem mimo igrišče do naše garderobe. Čimr
v gtlu in zvižanje v trebuhu postajata vse hujša in dosežeta vrhunec, ko vidim
mrke pogled trenerja. Stopim v garderobo, kjer me glasna glasba in veselo vzdušje
delikat nekoliko pomiri. Hitro se preoblečem v svoj dres in vse počakamo, da se nam
pridruži še trener. V zraku je čutiti napetost in skozi dno garderobe opazim kako se
ob ograji pri tribunah zbirajo fantje iz moške selekcije. Postane mi še bolj neprijetno,
saj vem da bodo ostali in gledali tekmo, med njimi je nekaj mojnih sošolcev. Šestmetek
še konča in odpravimo se na igrišče. Zbere se še druga ekipa in po krajšem ogrevanju
nas sochnit suliče na sredino igrišča. Skotičevam očesa vidim, da se je pri ograji zbralo
še več občinstva in vesela sem, da me je trener postavil na desni bok. Tako sem od njih
čim bolj oddaljena. Zaslišim piščalko in igra se začne. Naše napadalke uspešno prid-
irajo in uspešno napade, vse gre kot po načrtu. Žogo kmalu prevzamejo nasprotnice
in poslušam se umiriti ter se pripraviti na obrambo. Uspe mi prestriti žogo in
podam jo naprej igralni na linijo. Pri polčas mine dolgo hitro in priznati moram
da sem s svojo igro precej zadovoljna. Rezultat je trenutno še vedno 0-0. Začne
se druga polovica tekme in trener me obdrži v prvi postavi. Nasprotnice so
tolerant bolj agresivne in igralke v obrambi in amo tako več dela. Spet se
pripravim, da bi prestrigla žogo, a napadalka brane dolgo žogo
na gol. Ker je bila preblizu, me žoga zadane v obraz in počepnem
na tla. Z nosa se mi ulije kri in sochnit zupiska za men-
javo. Stečem na klopi, kjer si slušam obniti kri in
trener mi pregleda nos. Na sčeo ni zlomljen, pa
vseeno zelo boli. Do konca tekme sedim tu
opazujem, kako se moji sošolci mu-
zajo na tribunah. Jutri pri
pocutu bo še zanimivo

ZARA ŠRAJ, 3. F